

Opprørsbekjempelse i Irak

- En operasjonalisering av FM 3-24?

Tom-Erik Holmen

KRIGSSKOLEN

Bachelor i militære studier, ledelse og landmakt

Høst 2013

Ord: 9 598

Ordforklaringer

AD	Armored Division
AQI	Al Qaida in Iraq
BCT	Brigade Combat Team
COIN	Counter Insurgency
COP	Command Outpost
FOB	Forward Operation Base
FM	Field Manual
HN	Host Nation
ISF	Iraqi Security Forces
ISAF	International Security Assistance Force
JSAT	Joint Strategic Assessment Team
JIACG	Joint Interagency Coordination Group
MNF-I	Multinational Force-Iraq
OEF-A	Operation Enduring Freedom-Afghanistan
PRT	Provincial Reconstruction Team

INNHALDSFORTEGNELSE

1. INNLEDNING	4
1.1 PROBLEMSTILLING.....	5
1.2 AVGRENSNING	5
1.3 BEGREPER.....	6
1.3.1 Opprør og Opprørsbekjempelse.....	6
1.3.2 Militærteori, doktrine og strategi.....	7
2. METODE	8
2.1 VALG AV KONFLIKT	8
2.2 METODEVALG OG METODEKRITIKK	9
2.3 KILDEUTVALG OG KILDEKRITIKK	10
3. TEORI.....	12
3.1 FOKUS PÅ BEFOLKNINGEN	12
3.2 HELHETLIGTILNÆRMING.....	15
3.3 CLEAR-HOLD-BUILD	17
3.3.1 Clearing the Area.....	18
3.3.2 Holding with Security Forces.....	19
3.3.3 Building Support and Protecting the Population.....	20
4. DRØFTING	21
4.1 THE SURGE.....	21
4.1.1 Fokus på befolkningen i Baghdad.....	21
4.1.2 Helhetlig tilnærming i Irak.....	23
4.1.3 Clear-Hold-Build i Ramadi.....	25
5. KONKLUSJON	30
KILDELISTE	32

1. Innledning

“Hard is not hopeless”

General David Petraeus

I 2006 så situasjonen veldig vanskelig ut for de amerikanske styrkene i Irak. Helt siden invasjonen i 2003 hadde amerikanerne slitt med å få kontroll på opprøret som herjet, og som startet nærmest umiddelbart etter invasjonen (Nyhamar, 2010:225). Amerikanerne gjennomførte en meget god militærkampanje basert på konvensjonelle prinsipper når de i 2003 invaderte Irak og styrtet Saddam Hussein og hans regime. Noen få uker senere sto USAs president George W. Bush om bord på hangarskipet USS Lincoln og erklærte krigen for vunnet (Hashim, 2005:xv). Lite viste han om hvilke utfordringer de amerikanske styrkene ville få i årene som kom.

Inntil sin avgang i desember 2006 hadde daværende forsvarsminister Donald Rumsfeldt beordret at eksisterende doktriner skulle benyttes i Irak. Dette førte til den såkalte *direkte tilnærmingen* til å bekjempe opprøret. Det vil si bruk av egne styrkers overlegne ildkraft for å forsøke å utslette opprørene på slagmarken (Nagl 2005). Grunnen til at dette ikke fungerte var at opprørene ihht til teorien fra for eksempel Galula gjemmer seg blant befolkningen samt at amerikanerne brukte overdreven makt som gav en negativ effekt på befolkningen (Nyhamar, 2010:225).

Ved Combined Arms Center i Fort Leavenworth hadde det i 2005-2006 foregått arbeid med en ny amerikansk opprørsbekjempelsesdoktrine. Sjefen for dette var generalløytnant David Petraeus¹. Doktrinen tok i henhold til Bing West et knusende oppgjør med hvordan amerikanerne gjennomførte operasjoner i Irak og gav de første signaler om hvilken tilnærming amerikanerne ville ta for å snu den negative trenden i operasjonene (West, 2008:28).

Med bakgrunn i situasjonen i Irak og utviklingen av den nye doktrinen som offisielt ble utgitt desember 2006, bestemte president Bush seg for å endre hele den amerikanske strategien i Irak. Den 10. januar 2007 annonserte han dette i en tale for det amerikanske folk, som senere har blitt kjent som *The New Way Forward*-strategien (Kagan 2009:28). I forkant

---

¹ General David Howell Petraeus ble øverstkommanderende for den militære operasjonen i Irak 10. februar 2007 og fikk dermed ledelsen av Multi-National Force-Iraq (MNF-I). (Robinson, 2009).

hadde han en rekke møter med sine militære sjefer og rådgivere. Han fikk råd om fortsatt fokus på utvikling av den irakiske hæren og bekjempe opprøret, for så å trekke ut sine egne styrker. Amerikanerne hadde på denne tiden lidd store tap i Irak og mange kritikere presset på for en rask tilbaketrekning av de amerikanske styrkene (Alter, 2013). På den andre siden fikk han råd om å flytte fokuset til den irakiske befolkningen og sende inn fem-ti brigader til støtte for en ny strategi (Kagan, 2009:27). Den sittende militære ledelsen i Irak, representert ved General Casey og flere høytstående politikere frarådet styrkeopptrapping (Kagan, 2009:27, Casey i Alter, 2013). På tross av dette valgte Bush allikevel å endre hele den amerikanske strategien i et siste desperat forsøk på å snu trenden i Irak

General Petraeus ble utnevnt som ny sjef for *Multinational Force-Iraq* (MNF-I) med den hensikt at han kunne, sammen med den nye ambassadøren Ryan Crocker, ta med seg de tankene og teoriene han hadde gjort i arbeidet med den nye doktrinen. Presidenten beordret i tillegg å deployere fem *US Army*-brigader og to *US Marines*-bataljoner. Et valg som skulle endre krigen i Irak (Kagan, 2009:28).

Med bakgrunn i dette har jeg ønsket å se på hvilken betydning FM 3-24 hadde for strategiendringen i Irak, og hvordan tankene fra et slikt dokument blir operasjonalisert til praksis.

Jeg har valgt å hente inspirasjon fra en tidligere masteroppgave fra Forsvarets stabsskole, våren 2009; *Opprørsbekjempelse – doktrine og praksis* av Jahn Bjørnar Haugen. Samt Irak-kapitlet i *Utfordringer i freds- og stabiliseringsoperasjoner* av Tore Nyhamar².

1.1 Problemstilling

Operasjonaliserte amerikanerne FM 3-24 i Irak i perioden 2006-2007?

1.2 Avgrensning

Oppgaven er avgrenset til kun å ta for seg opprørsbekjempelse. Oppgaven vil i noe grad forklare bakgrunnen for opprøret i Irak og opprør i grovt, men vil ikke gå inn på andre

---

² Tore Nyhamar er Cand. Polit, Dr Polit ved Forsvarets forskningsinstitutt. Han er prosjektleder for Programme for Conflict Analysis ved FFI og har publisert boken *Utfordringer og strategi i freds- og stabiliseringsoperasjoner* (FFI, 2013).

områder av ukonvensjonelle konflikter som for eksempel organisert kriminalitet og terrorisme.³

Oppgaven avgrenses til perioden i nær tilknytning til utgivelsen av den amerikanske doktrinen, fra sommer 2006 og frem til utgangen av 2007. Denne perioden er godt dokumentert, og siden det er i tilknytning til utgivelsen av doktrinen og endringen av strategien i Irak vil dette være en aktuell periode opp mot problemstillingen.

Jeg vil gjennom oppgaven avgrense implementeringen av FM 3-24 til tre tema. Disse tre tema er; fokus på befolkningen, helhetlig tilnærming og operasjonstilnærmingen clear-hold-build. Dette er temaer som alle er av avgjørende betydning for opprørsbekjempelse ihht FM 3-24, samtidig vil det gi et grunnlag å drøfte ut ifra som er i tråd med oppgavens størrelse og varighet.

1.3 Begreper

1.3.1 Opprør og Opprørsbekjempelse

Selv om oppgaven vil omhandle hvordan amerikanerne operasjonaliserte opprørsbekjempelse i Irak er det av betydning for leseren å ha en forståelse av opprør. For å forstå opprørsbekjempelse må man forstå opprør

.

Joint doctrine defines insurgency as an organized movement aimed at overthrow of a constituted government through the use of subversion and armed conflict (JP 1-02). Stated another way, an insurgency is an organized, protracted politico-military struggle designed to weaken the control and legitimacy of an established government, occupying power or other authority while increasing insurgent control (FM 3-24, 2006:1-2).

Det finnes mange definisjoner av opprør, men denne gir et godt bilde på en av de nyeste vestlige definisjoner av emnet. I tillegg er FM 3-24 basert på David Galula⁴ sin bok *Counterinsurgency Warfare – Theory and Practice* fra 1964 (FM 3-24, 2006:viii).

---

³ Følgende litteratur anbefales hvis mer info om COIN ønskes: David Kilcullen *Accidental Guerrilla* fra 2009 og *Counterinsurgency* fra 2010. David Galula *Counterinsurgency - Theory and Practice* samt Mao Zedong *On Guerrilla Warfare*. Empiri om opprørsstrategier Gilles Dorronsoro sin *The Taliban's Winning Strategy in Afghanistan* en anbefaling.

⁴ David Galula var en fransk offiser som tjenestegjorde for den franske hæren i blant annet irregulære kriger i Kina, Hellas, Indokina og Algerie (Galula, 2006:vii).

FM 3-24 definerer opprørsbekjempelse som:

“Insurgency and counterinsurgency are complex subset of warfare (...) *Counterinsurgency* is military, paramilitary, political, economic, psychological and civic action taken by a government to defeat insurgency” (FM 3-24 2006:1-2).

1.3.2 Militærteori, doktrine og strategi

Oppgaven baserer seg på hvordan amerikanerne operasjonaliserte doktrinen FM 3-24 i Irak i 2006-2007. Denne oppgaven baserer seg på militærteori og doktrine, derfor vil jeg i dette avsnittet gjøre rede for begrepene militærteori, doktrine og strategi

Harald Høiback definerer militærteori som:

en vitenskapelig frembringelse, analyse og systematisering av kunnskap om bruk av militærmakt, med den hensikt å kunne forklare og forstå krig, som igjen kan bidra til å nå overordnede, og i siste instans politiske, målsetninger på en effektiv og hensiktsmessig måte (Høiback, 2012:68)

Med dette kan man forstå militærteori som teorier om planlegging og bruk av militærmakt. Innenfor militærteorien finnes det ulike fagfelt, som for eksempel opprør og opprørsbekjempelse.

Doktrine er blant annet et utvalg av militærteorier som militære sjefer skal ta utgangspunkt i for planlegging og gjennomføring av militære operasjoner. I doktrinene har man derfor gjort noen valg ut i fra de fremtredende militære tanker som er påvirket av hvilken situasjon landet står overfor. Høiback definerer doktrine som «institusjonaliserte antagelser om hva som virker i krig og militære operasjoner» (Høiback 2012:382). En doktrine er ikke en bruksanvisning for hva man skal gjøre, men heller hva man kan gjøre.

Strategi er i grovt anvendelse av militærmakt for å oppnå politiske målsetninger. I følge Høiback er strategi «å finne en fornuftig balanse mellom mål, midler og metode ofte i en situasjon preget av konkurranse» (Høiback 2012:383)

Forholdet mellom de tre kan sies å være forholdet mellom teori og praksis, der doktrine er verktøyet for å gjøre teorien anvendbar for strategien.

2. Metode

I dette kapittelet vil jeg diskutere tre metodespørsmål. Det første er valg av Irak-konflikt. Deretter vil jeg presentere valgt metode og metodekritikk. Til slutt vil jeg avslutte med kildevalg og kildekritikk

2.1 Valg av konflikt

Jeg har valgt å benytte de amerikanske operasjonene som ble utført i Irak i 2006-2007, i 2007 kalt *The Surge*. Jeg vil i denne delen beskrive hvorfor jeg har valgt Irak som konflikt for å besvare hvordan amerikanerne operasjonaliserte FM 3-4, samt hvorfor jeg har valgt årene 2006-2007 som årene jeg har ønsket å se nærmere på..

Den amerikanske doktrinen *Counterinsurgency FM 3-24* har flere likhetstrekk med NATOs doktriner om samme tema, som Norge har valgt å implementere og benytte seg av (Defense staff Norway, 2011). I FM 3-24 står Galula sin teori sentralt (FM 3-24, 2006:viii). Galula sier selv at hans teori opprinnelig er ment for COIN-operasjoner i samfunn som er mindre utviklet enn vårt eget (Galula, 2006:xiv). For det første så er det flere konflikter som passer denne beskrivelsen slik som Afghanistan, Irak, Malaya, Dohfar, Vietnam, Mali, Kongo med flere. Jeg har valgt Irak fordi denne er nærmest i tid av de konfliktene som har god kildetilgang. For det andre så ble de operasjonene og det tidsrommet denne oppgaven har tatt utgangspunkt i utført av en unilateral intervensjon fra USA. Dette gjør det mer oversiktlig med tanke på doktriner og organisasjonsstruktur kontra for eksempel Afghanistan som er en multilateral intervensjon som gjør det mindre oversiktlig å se den røde tråden fra en doktrine til utførelse på bakken.

Jeg har valgt å se nærmere på hvordan amerikanerne på overordnet nivå fokuserte på befolkningen. Her ønsker jeg å bruke Baghdad og *The Baghdad Security Plan* som eksempel. Operasjonen i Baghdad er valgt fordi jeg hadde god kildetilgang til det, samt at det var den avgjørende operasjonen i Irak (Kagan 2009:64) Dette eksempelet som vil gi viktige innspill til min problemstilling vedrørende hvordan amerikanerne operasjonaliserte FM 3-24 i sin plan og strategi for Irak.

Videre så har jeg valgt å se på det sivil-militære samarbeidet i Irak gjennom å studere hvordan General David Petraeus organiserte sine militære og sivile enheter. Her vil jeg bruke hele Irak-kampanjen som bakteppet for å få det overordnede bilde jeg er ute etter.

Jeg har valgt å se nærmere på Al Anbar provinsen som case når jeg skal diskutere hvorvidt amerikanerne operasjonaliserte FM 3-24 ihht en *clear-hold-build* – tilnærming. Selv om mye av denne casen er hentet fra perioden rett før FM 3-24 ble utgitt så er det nærliggende og tro at mye av den amerikanske tankegangen vedrørende opprørsbekjempelse var lagt til grunn for gjennomføringen. Det er også et viktig aspekt at operasjonen i Ramadi la grunnlaget og var å regne som modell for hvordan opprørsbekjempelsen ble utført i resten av Irak (Kagan 2009:33)

2.2 Metodevalg og metodekritikk

Jeg har valgt å gjennomføre denne oppgaven som et dokumentstudium. All data vil derfor bli hentet fra relevant faglitteratur. Dette for å sikre en bred og god innsikt i opprørsbekjempelse og krigen i Irak i 2006-2007. Når jeg velger en dypere forståelse for emnet jeg skal undersøke så velger jeg en kvalitativ metode (Johannessen, et al, 2010:31-32).

I min oppgave har jeg valgt å benytte meg av gjeldende amerikansk doktrine på emnet opprørsbekjempelse; *Counterinsurgency* FM 3-24. Doktrinen skal gi retningslinjer for prosedyrer og praksis for amerikansk opprørsbekjempelse på operasjonelt og taktisk nivå for *US ARMY* og *US Marine Corp* (Kronvall, 2006:5). Denne oppgaven vil redegjøre for noen av prinsippene i doktrinen i teori-kapittelet. Jeg vil understøtte disse prinsippene med relevant støttelitteratur fra for eksempel David Galula og hans bok *Counterinsurgency Warfare – Theory and Practice*. Oppgaven vil deretter diskutere hvordan de taktiske prinsippene i FM 3-24 henger sammen med hvordan amerikanerne opererte i Irak i 2006-2007. Jeg vil bruke relevant faglitteratur for å understøtte min tolkning av hvordan amerikanerne gjennomførte operasjoner og sette det opp i mot FM 3-24 for å se om de er gjenkjennbare. Når man analyserer prinsipper opp mot en konkret konflikt vil jeg ha en deduktiv tilnærming til analysen (Johannesen, et al, 2010:394).

Analyse og tolkning av andre menneskers teorier og meninger er et sentralt aspekt i hermeneutisk tilnærming (Gleerup, 2004:93). En svakhet ved denne metoden er at mennesker fortolker fenomener ut i fra sin egen forforståelse, og det er dermed viktig at historien forstås i den konteksten den oppstår og er skrevet i (Rønnfeldt, 2005:38).

En svakhet med dokumentstudier er at man ikke kan sette seg inn i tankene til den som har skrevet det. Det mest ideelle ville vært å intervju for eksempel General Petraeus, men mtp oppgavens varighet og intensjon falt dette utenfor. Jeg kunne også intervjuet noen andre av de kildene jeg har brukt, men dette ville vært for krevende i forhold til oppgavens varighet

og jeg vurderte det mer hensiktsmessig å bruke litteraturen de har skrevet. Dette fører til at jeg må forholde meg til det som står skrevet og prøve å forstå det i den historiske konteksten de er skrevet i.

2.3 Kildeutvalg og kildekritikk

I denne delen av oppgaven vil jeg gjøre rede for hvilke hovedkilder jeg har, samt deres begrensninger. I et dokumentstudium er kildeutvalget avgjørende fordi det er tekst man baserer analysen på.

Som min primærkilde vil jeg bruke *Counterinsurgency FM 3-24*. Dette er en amerikansk doktrine for opprørsbekjempelse og danner sammen med *Tactics in Counterinsurgency FM 3-24.2* teorigrunnlaget for den praktiske utførelsen av opprørsbekjempelse på operasjonelt og taktisk nivå i US Army og US Marine Corps. Doktrinen ble offisielt godkjent desember 2006. Doktrinen tok i henhold til Bing West⁵, som nevnt i kapittel 1. et knusende oppgjør med hvordan amerikanerne gjennomførte operasjoner i Irak og gav de første signaler om hvilken tilnærming amerikanerne ville bruke i Irak for å snu den negative trenden i operasjonene (West, 2008:28). Siden FM 3-24 er en doktrine som gjelder for en annen nasjons militære styrker, kan det være vanskelig for meg som utenforstående å tolke meningen riktig. Det er veldig få kildehenvisninger i kilden som gjør det vanskelig å etterprøve hvor forfatterne har hentet sin teori fra, som kan være en svakhet. Jeg vil også bruke David Galula sin bok *Counterinsurgency - theory and practice* som en primærkilde i oppgaven for å understøtte og forklare prinsipper i FM 3-24.

For å tilegne meg kunnskap om konflikten i Irak har jeg valgt flere anerkjente sekundærkilder som Kagan⁶, Robinson⁷, Kilcullen⁸, Nyhamar, MacFarland⁹ og West. Disse vil jeg betrakte som annenhåndskilder selv om flere av dem har vært i Irak og studert ved en

⁵ Bing West er veteran fra US Marine Corps. The Strongest Tribe er hans tredje bok om krigen i Irak og er i tillegg forfatter av The Village som omhandler opprørsbekjempelse i Vietnam (West, 2008).

⁶ Kimberly Kagan er president i Institute of the Study of War. Hun er militærhistoriker som tidligere har undervist ved West Point, Yale University, Georgetown University og American University (Kagan, 2009)

⁷ Linda Robinson er en forfatter for Philip Merrill Center for Strategic Studies at the John Hopkins School for advanced International Studies. Hun har dekket kriger i Irak, Afghanistan og Latin Amerika som en senior skribent for *US News & World Report*. (Robinson 2009).

⁸ David Kilcullen er en av verdens ledende eksperter på opprørsbekjempelse. Han har en PhD in political anthropology. Han har blant annet som Special Advisor to the Secretary of State Condoleezza Rice, Senior Counterinsurgency advisor til General David Petraeus i Irak og chief counterterrorism strategist for the US State Department. Og tidligere australsk offiser med kamperfaring fra sørøst Asia og Midtøsten (Kilcullen, 2009).

⁹ Oberst Sean MacFarland førte kommando over *The Ready First Brigade Combat Team, 1st Armored Division* i Al Anbar provinsen fra juni 2006 til februar 2007 (Smith & MacFarland, 2008)

rekke anledninger. David Kilcullen fungerte som senior military advisor i general Petraeus sin stab, samt at han var med på arbeidet med FM 3-24 og kan således betraktes som en primær- og sekundærkilde.

Felles for alle kildene er at de er basert på eller fra en opprørsbekjempers synspunkt, og man får ikke i like stor grad belyst tanker og ideer fra opprørene. Alle kildene er vestlige og vil i liten grad fungere som lokale. På en annen side er alle anerkjente forskere innenfor sine fagfelt og mengden av sekundærkilder vil være med på å øke troverdigheten til kildene.

3. Teori

Denne delen av oppgaven skal legge forutsetningene for den etterfølgende empiriske drøftingen. Med utgangspunkt i FM 3-24 sin teori rundt opprørsbekjempning, vil jeg her presentere de prinsippene jeg i kapittel 4 ønsker å drøfte med vekt på amerikanernes operasjonalisering av doktrinen.

Helt overordnet handler opprørsbekjempelse om å gi sikkerhet til befolkningen, til forskjell fra konvensjonelle militæroperasjoner som vektlegger angrep på fienden (Nyhamar 2010, Galula 1964, Kilcullen 2010). Opprørsbekjempelsesoperasjoner krever i stor grad synkronisering av militære, politiske, økonomiske, psykologiske og sivile virkemidler (FM 3-24:5-1). I min oppgave vil jeg sette fokus på tre sentrale aspekter ved opprørsbekjempelse, som også var viktige i *The Surge*. Disse er: fokus på befolkningen, helhetlig tilnærming og operasjonsmønsteret *clear-hold-build*.

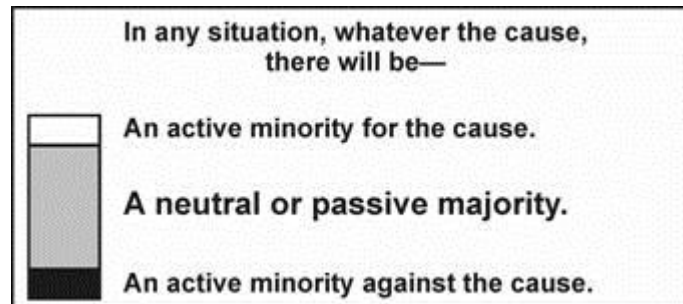
3.1 Fokus på befolkningen

Fokus på befolkningen er som nevnt i forrige avsnitt en av kjernevirksomhetene til en opprørsbekjemper. Legitimiteten til myndighetene som skal styre landet ligger i befolkningen. Når befolkningen føler seg grunnleggende tryggere i forhold til hvordan opprørene behandlet dem, vil du gradvis vinne deres støtte, tillit og oppnå legitimitet (FM 3-24, 2006:1-113). David Kilcullen (2010:48), som var en av de sentrale rådgiverne til Petraeus, oppsummer viktigheten av å fokusere på befolkningen “(...) *Do not be drawn into purely reactive operation: focus on the population, build your own solution, further your game plan, and fight the enemy only when he gets in the way. This gains and keeps the initiative*”

Denne oppgaven ser på hvordan amerikanerne operasjonaliserte FM 3-24 i Irak. FM 3-24 adresserer befolkningen som det viktigste fokuset i opprørsbekjempelsen (FM 3-24 2006:1-3, Nagl 2010:141), og det blir derfor naturlig å se nærmere på hvordan FM 3-24 beskriver hvordan en opprørsbekjemper skal forholde seg til befolkningen.

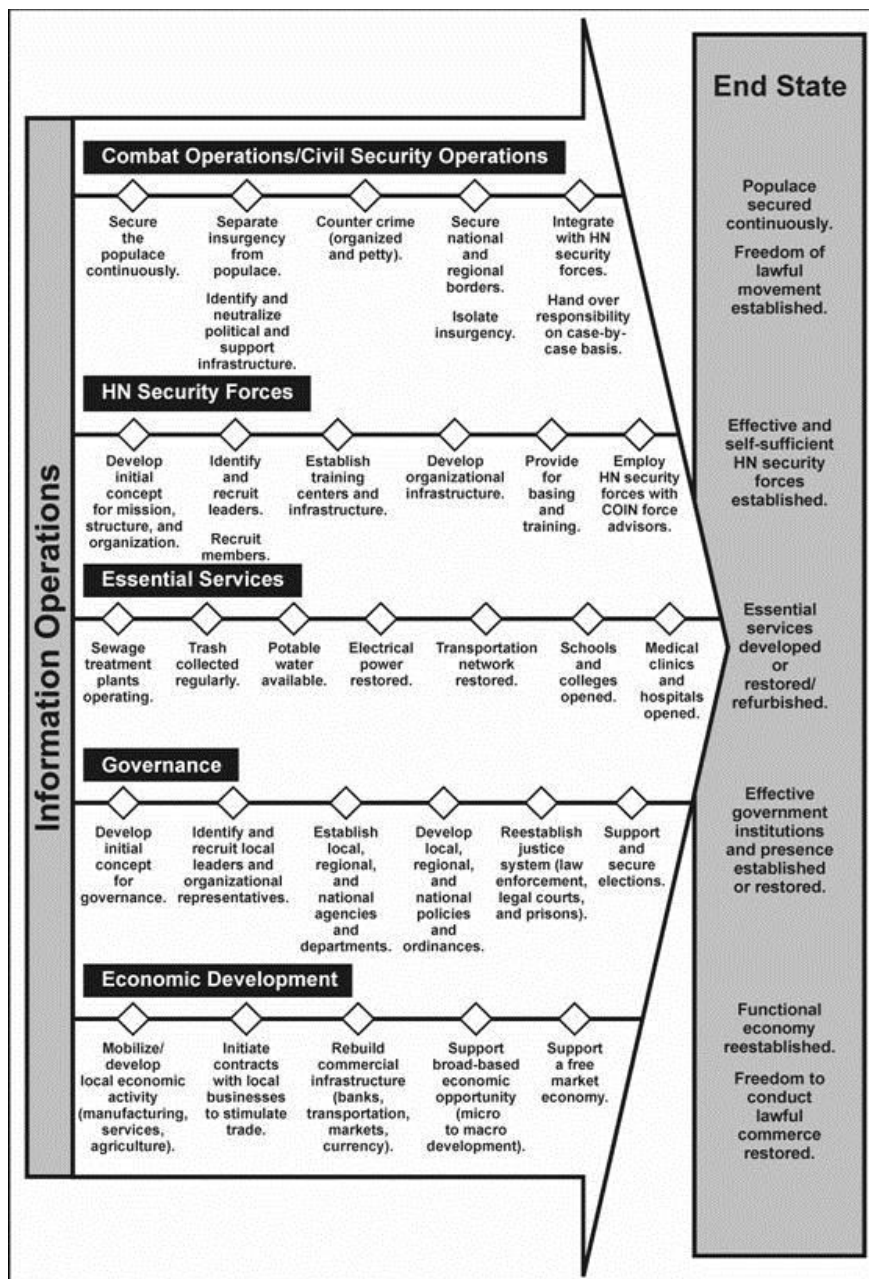
Fokuset for en suksessfull opprørsbekjempelses-operasjon må i stor grad fokusere på befolkningen og de lokale myndigheters trygghet og legitimitet. Opprørsbekjempelse handler ikke om opprørene, det handler om å vinne respekten til befolkningen, når det er gjort har du fjernet opprørernes mulighet til å bevege seg fritt og de blir da lettere å finne (Kilcullen 2010:4).

Som nevnt i kapittel 1 baserer FM 3-24s tilnærming til opprørsbekjemping på David Galula sine teorier. "In any situation, there will be an active minority for the cause, a neutral majority, and an active minority against the cause" (Galula, 2006:53, FM 3-24:1-108). Ditt fokus som en opprørsbekjemper vil være å vinne støtten til de 80 % som er passive.

(FM 3-24, 2006:Figure 1-2)

FM 3-24 fokuserer på å vinne befolkningens støtte, adressere årsakene til konflikten og å etablere og forsterke de sosiale systemer som understøtter legitimiteten til nasjonens regjering. Befolkningens sikkerhetssituasjon er definert som nøkkelen til regjeringens legitimitet. Dette betyr at hovedfokuset til opprørsbekjempelsesoperasjoner ligger i befolkningen og dens sikkerhetssituasjon. FM 3-24 gir et eksempel på metoder for hvordan man kan påvirke den nøytrale delen slik at den støttende delen av befolkningen øker (FM 3-24:Figure 5-1).

Videre antar FM 3-24 med flere, at befolkningen vil kunne gi deg informasjon om hvor opprørene befinner seg. Når informasjonen om hvor opprørene befinner seg er til stede, vil militære styrker kunne bruke sin overlegenhet til å beseire opprøret (Kilcullen, 2009, Galula, 2006, FM 3-24:5-1, Nyhamar 2010:224).

For å kunne sikre befolkningen er det avgjørende for opprørsbekjemperen at det er et styrkeforhold i form av sikkerhetsstyrker som er proporsjonalt med de utfordringer han står ovenfor. FM 3-24 argumenter for en styrkesammensetning som tilsier 20 opprørsbekjempere per 1000 innbygger (Ucko 2009:123, FM 3-24, 2006:1-67).

En opprørsbekjempelses-operasjon består av både av egne styrker og sikkerhetsstyrker som blir skaffet til veie fra vertsnasjonen i form av politi, militære og andre sikkerhetsstyrker. Det er derimot avgjørende at en opprørsbekjemperen så fort det lar seg gjøre starter å rekruttere og trene lokale til politi og militære (FM 3-24 2006:1-67).

FM 3-24 adresserer befolkningen som det viktigste fokuset i en COIN-operasjon, dette skal gjennomsyre hele organisasjonen. Det skal fortsatt være rom for å bekjempe opprørere, men kun når de kommer i veien for oppdraget. I neste avsnitt vil jeg gå nærmere inn på helhetlig tilnærming og hvilken betydning det har i doktrinen.

3.2 Helhetlig tilnærming

Det andre sentrale aspektet ved opprørsbekjempelse som denne oppgaven ser på, er FM 3-24s forståelse av helhetlig tilnærming. Dette er viktig å ta med ettersom det er essensielt for å lykkes med en opprørsbekjempelsesoperasjon(FM 3-24, 2006:2-2). Helhetlig tilnærming er et aspekt som krever mye koordinering og det er ofte vanskelig å få til å fungere. Det er interessant for oppgaven å se på hvordan amerikanerne operasjonaliserte dette i Irak.

Militær innsats er avgjørende for opprørsbekjempelsesoperasjoner, men bare hvis den blir integreres i en helhetlig strategi hvor hele nasjonens ressurser er sammensatt (FM 3-24:2-1). Dette fører til koordineringsutfordringer internt i de militære styrkene, men i størst grad når alt skal koordineres med vertsnasjonens sikkerhetsstyrker og alle de sivile aktørene i landet, både statlige og ikke-statlige. Årsaken dette er at i komplekse operasjoner, slik som opprørsbekjempelsesoperasjoner, er så krevende at de krever en helhetlig tilnærming fra alle ressurser for å nå målet (Nyhamar 2009:18). FM 3-24 beskriver den helhetlige tilnærmingen gjennom to prinsipper: *unity of command* og *unity of effort*.

Felles ledelse; (*Unity of Command*) for alle de militære styrkene er den foretrukne doktrinnelle metoden for å oppnå en helhetlig tilnærming, (*Unity of Effort*). Felles ledelse burde gjelde for alle militære enheter som støtter vertsnasjonens myndigheter; både amerikanske, allierte styrker og vertsnasjonens sikkerhetsstyrker. Den avgjørende oppgaven for denne typen ledelse er å sørge for at militære styrker, politi og andre sikkerhetsstyrker skaper forutsetninger for en effektiv kontroll over lov og orden samt oppnå monopol på legitimert bruk av vold. Kommando og kontroll over alle de statlige amerikanske organisasjonene i misjonsområdet bør være under ledelse av en leder på toppen, som leder ut i fra formelle kommando og kontroll systemer (FM 3-24, 2006:2-9). Det at FM 3-24 er felles

for både *US Army* og *US Marine Corp* er med på å bygge opp under at felles ledelse på tvers av forsvarsgrener er avgjørende for å lykkes i komplekse operasjoner (Nyhamar, 2009:19).

Som nevnt i forrige avsnitt innbefatter felles ledelse også allierte styrker og vertsnasjonens sikkerhetsstyrker. Dette kan ha påvirkning på amerikansk tilnærming til ROE og andre regler (FM 3-24, 2006:2-24/25). Det vil si at amerikanerne er villige til å bli underlagt en annen nasjons ledelse. Et eksempel som demonstrerer hvor langt amerikanerne er villige til å gå på dette, var da amerikanske styrker fra *Operation Enduring Freedom-Afghanistan* (OEF-A) ble underlagt den NATO-ledede *International Security Assistance Force* (ISAF) i Afghanistan høsten 2008. (Nyhamar 2009:19).

Doktrinen argumenterer for at alle aktører som har noe med opprørsbekjempelsen å gjøre, skal jobbe for en helhetlig tilnærming. Det er et lederskaps ansvar å sørge for at den helhetlige tilnærmingen implementeres i organisasjonen. Det er avgjørende at det foreligger felles forståelse for den ønskede slutttilstanden, og at denne ønskede slutttilstand skal gjennomsyre hele organisasjonen, uavhengig av hvilke organer og individer som står for utførelsen (FM 3-24:2-13, Ucko 2009:123, Nyhamar 2010:232).

Den helhetlige tilnærmingen oppfordrer til å involvere andre organisasjoner enn det militære, blant annet sier FM 3-24 at sivile oppgaver skal utføres av sivile aktører. Oppgaver som å være barneskolelærer, bygge veier og bygninger blir gjort best av de som driver med det til vanlig. Igjen fører dette til at de militære styrkene får muligheten til å utføre oppgaver de er designet for. Samtidig som det er ønskelig at internasjonale militære styrker unngår å blande seg inn i å styre statlige institusjoner i et annet land (FM 3-24, 2006:2-40/41). Det overordnede målet er tross alt at vertsnasjonen skal styre seg selv. Eneste unntakene er når vertsnasjonen ikke har kompetanse eller mulighet til å gjennomføre slike oppgaver, (FM 3-24, 2006:2-39).

FM 3-24 er forskjellig fra andre teorier om opprørsbekjempelse når det kommer til integreringen av *unity of command* mellom militære og sivile myndigheter. Selv om FM 3-24 sier klart at det skal være en helhetlig tilnærming til problemet, viker den fra for eksempel Galula på et helt sentralt punkt. David Galula sier at *Unity of Command* også skal gjelde mellom de sivile og militære myndighetene (Galula, 2006:63). Altså skal de militære styrkene i misjonsområdet være underlagt en *chief of mission*, (i de fleste tilfeller ambassadøren). På dette området sier FM 3-24 at det ideelt skal være felles ledelse over alle amerikanske-statlige organisasjoner i misjonsområdet (FM 3-24:2-9). Under drøftingen av organisasjonsstruktur gjør dog doktrinen et unntak for militært personell slik at felles ledelse

ikke gjelder for «service members and employees under the command of a U.S. area military commander» (FM 3-24:2-48).

Doktrinen anbefaler å sette sammen en *Joint Interagency Coordination Group*, en sammensatt gruppe av personer på tvers av statlige departementer. Denne gruppen har som hovedoppgave å gi sjefen på bakken en støtte i planleggingen av operasjoner og strategi. Denne gruppen danner broen mellom sjefen i misjonsområdet og departementene. Gruppen kan ha forskjellige navn i hvert misjonsområde (FM 3-24:2-47).

Som nevnt over gir FM 3-24 et eksempel på hvordan den sivil-militære innsatsen skal organiseres. Ambassadøren er den av de statlige utsendte av høyest rang. Han bærer kommando over alle statlige organisasjoner underlagt misjonen, med unntak av de militære. Ambassadøren er ansvarlig for å få alle de statlige organisasjonene til å jobbe mot et felles mål. En slik organisasjon er avhengig av størrelse på misjonen, men innbefatter de fleste av departementene og byråene i USA (FM 3-24, 2006:2-48/50). På alle nivåer i et misjonsområde skal det tilstrebes å etablere slike organisasjoner hvor elementer fra sivile og militære kan møtes. Det som derimot er tilfellet er at i et misjonsområde vil det være områder hvor kun de militære styrkene er til stede. I slike tilfeller er det de militære som er ansvarlige for koordinering med de sivile myndighetene i området slik at prinsippet om *unity of effort* blir ivaretatt (FM 3-24:2-49).

3.3 Clear-Hold-Build

For en offiser er det interessant å se på hvordan amerikanerne operasjonaliserte tankegangen til doktrinen i operasjoner. For å synliggjøre dette har jeg valgt å se på en *clear-hold-build* tilnærming. Dette er den tilnærmingen som blir brukt i de områdene som har høy-prioritet og kan være av avgjørende betydning for hele kampanjen (FM 3-24:5-51). I dette underkapittelet vil jeg gjøre rede for hvordan den amerikanske doktrinen ønsker å gjennomføre operasjoner i høy-prioritets områder. Gjennom å studere teori på hvordan amerikanerne ønsker å gjennomføre operasjoner vil det gi meg en mulighet til å drøfte dette i det påfølgende kapittelet og besvare min problemstilling.

FM 3-24 understreker at det er viktig med en *indirekte tilnærming* gjennom å flytte fokus fra det å angripe opprørerne til å sikre befolkningen. Doktrinen sier at opprørsbekjempere som ønsker at suksessen skal spre seg fra område til område, ikke skal starte en *clear-hold-build* tilnærming med å angripe opprørernes «høyborg», men heller fokusere på viktige områder for befolkningen. Det kan derimot være nødvendig å angripe opprørerne for at de skal få svekket

sin innflytelse og evne til å gjennomføre operasjoner i området. *Clear-hold-build* tilnærmingen krever store ressurser og tid. Opprørsbekjemperen må belage seg på at dette kommer til å bli en langvarig innsats og alle operasjoner må ha en sivil-militær tilnærming og en enhetlig front for å lykkes (FM 3-24:5-52). Langvarig innsats underbygges av David Galula som også understreker at både et opprør og opprørsbekjempelse er langvarige engasjementer for partene (Galula, 2006:2).

FM 3-24 anbefaler tilnærmingen *Clear-Hold-Build* i høyprioritetsområder som har stor betydning for resultatet av opprørsbekjempelseskampanjen. Målsetningen i denne tilnærmingen er å gi den lokale befolkningen en varig sikkerhetssituasjon, eliminere trusselen fra opprørerne, styrke det politisk valgte styre, håndheve lov og orden og reetablere lokale sivile institusjoner og tjenesteytelser for befolkningen (FM 3-24:5-52). Jeg vil nå gå mer i detalj på hvert enkelt punkt *clear-hold-build*. Alle de tre punktene henger sammen i den rekkefølgen som blir beskrevet. Man må først rydde området for opprørere, deretter holde området slik at man kan bygge baser og rekruttere personer til sikkerhetsstyrker. Når det er gjort kan man starte og bygge opp igjen essensiell infrastruktur.

3.3.1 Clearing the Area

Clear er et taktisk oppdrag som krever at alle fiendtlige styrker fjernes eller elimineres fra et spesifikt område. Dette innebærer å ødelegge, pågripe eller presse opprørerne til å trekke ut fra området. For å lykkes med dette er det nødvendig med omfattende patruljering av området for å slå ned opprørsbevegelsen samtidig som man sikrer sivilbefolkningen mot anslag. Andre oppgaver kan være raid og bakholdsangrep mot opprørernes tilholdssteder og styrker. Det er viktig å understreke at disse operasjonene kun er begynnelsen ikke slutttilstanden. Hvis opprørsbevegelsen trekker seg ut og reetablerer seg et annet sted, er det viktig for opprørsbekjemperen å sørge for at de ikke kan komme tilbake til samme området og på nytt etablere et fotfeste. Som opprørsbekjemper er det viktig å ikke forbli statisk i området, men være mobil og aktiv. Dette for å kunne sørge for sikkerhet til hele befolkningen i området. Operasjoner i *Clear*-fasen er styrket av informasjonsoperasjoner i området i den hensikt å svekke opprørerne og styrke støtten i sivilbefolkningen (FM 3-24:5-59).

Doktrinen argumenter for at det gjennom hele opprørsbekjempelseskampanjen skal det tilstrebes proporsjonal bruk av makt. Dette betyr ikke at det alltid skal brukes minimal bruk av makt. Det kan være situasjoner og operasjoner som krever at opprørsbekjemperen bruker

en overveldende, og hvis nødvendig, ødeleggende bruk av makt for å slå ned opprøret og sikre befolkningen. Militære ledere skal dog alltid kalkulere og vurdere rett bruk av makt til rett tid (FM 3-24, 2006:1-141/143). I doktrinen blir det listet opp en rekke paradokser som er ment for å stimulere til tenkning omkring bruk av makt (FM 3-24, 2006:1-148).

“Sometimes, the more force is used, the less effective it is” er et slikt paradoks som er nyttig å presentere ettersom det forklarer hvordan amerikanerne tenker i en opprørsbekjempelsesoperasjon. All bruk av makt gir en form for effekt. Men ikke alle effekter er mulig å forutse. Desto mer bruk av makt, desto større sjanse er det for utilsiktet skade på sivilt personell og infrastruktur. For mye bruk makt kan også underbygge opprørenes propaganda og skade rykte og støtten i befolkningen (FM 3-24, 2006:1-150).

3.3.2 Holding with Security Forces

Ideelt skal lokale sikkerhetsstyrker gjennomføre denne delen av *clear-hold-build* tilnærmingen. I hold-fasen skal lokale sikkerhetsstyrker etableres i baser i nærhetene av sivilbefolkningen for å fortsette splittingen, identifiseringen og elimineringen av lokale opprørsstyrker. Suksess eller fiasko avhenger i stor grad av om lokale sikkerhetsstyrker evne til å sikre befolkningen og av reetablering av sivile institusjoner på et lokalt nivå som fungerer. De pågående offensive operasjonene fortsetter i denne fasen, men hovedfokuset ligger på sikkerheten til sivilbefolkningen (FM 3-24:5-60/67).

Som sagt er det i denne fasen de fleste mindre forsvarsbasene bygges. Basene har til hensikt å sørge for at sikkerhetsstyrkene kommer tettere på befolkningen. Når det er kort responstid mellom befolkningen og de som skal sørge for sikkerheten vil det gi en større grad av trygghet. Som nevnt i 3.3.1 lister doktrinen opp noen paradokser som sier noe om hvordan amerikanerne tenker i slike situasjoner. For eksempel “Sometimes the more you protect your force, the less secure you may be” Suksess i opprørsbekjempelse blir oppnådd ved å sikre befolkningen, ikke av å sikre opprørsbekjemperen. Dersom militære styrker barrikaderer seg i store forsvarsbaser vil de distansere seg fra befolkningen, kontra det å oppnå sikkerhet fra befolkningen gjennom støtte og legitimitet (FM 3-24, 2006:1-149).

Videre bør opprørsbekjemperen allerede i denne fasen starte med å rekruttere nytt personell til de lokale sikkerhetsstyrkene. Dette for å kunne utøve en større grad av sikkerhet til befolkningen. Lokale sikkerhetsstyrker har større forutsetninger for å forstå lokal befolkningens kultur og behov (FM 3-24, 2006:5-22/5-23)

3.3.3 Building Support and Protecting the Population

Den siste fasen i *clear-hold-build* tilnærmingen handler om å skape legitimitet for en ny nasjonal regjering primært ved å beskytte befolkningen. En befolkning som ikke tror de er beskyttet mot trusler, tvang eller represalier fra opprørene vil ikke gi en opprørsbekjemper sin fulle støtte. Det er befolkningen selv som velger når den føler seg trygg nok til å støtte opprørsbekjemperen og den nasjonale regjeringen. For å lykkes i denne fasen er det vesentlig at man opprettholder kontakt med befolkningen gjennom kontinuerlig patruljering og målrettede anslag mot opprørene, som fortsatt vil være en stor trussel mot befolkningen. I tillegg må opprørsbekjemperen kontinuerlig forsøke å hjelpe befolkningen med diverse oppgaver for å skape trygghet og støtte. Eksempler kan være: Rydde søppel fra gatene, fjerne symboler og andre tegn fra opprørsbevegelsen, bygge og forbedre veinettet, bore brønner, forberede og bygge opp lokale sikkerhetsstyrker, bygge opp og forbedre skoler og andre statlige institusjoner, sikre flytting og distribusjon av varer og tjeneste (FM 3-24, 2006:5-70).

Teorien jeg har valgt er ment å bygge en plattform for å diskutere i neste kapittel. Alle de faktorene; fokus på befolkningen, helhetlig tilnærming og *clear-hold-build* er av sentral betydning for en opprørsbekjempelsesoperasjon og vil således hjelpe meg å besvare min problemstilling. I neste kapittel vil jeg presentere relevante caser og eksempler fra opprørsbekjempelsen i Irak som jeg vil diskutere opp i mot min problemstilling om operasjonalisering av FM 3-24.

4. Drøfting

I dette kapittelet vil jeg drøfte hvorvidt de amerikanske styrkene operasjonaliserte FM 3-24 i Irak ihht til min problemstilling, diskutert i kapittel 1. Først vil jeg gå mer i detalj på hvordan General Petraeus definerte sin målsetning i *The Surge* før jeg flytter fokus til hvordan en opprørsbekjemper sikrer befolkningen med fokus på *Baghdad Security Plan*. Deretter vil jeg diskutere hvordan MNF-I løste forholdet mellom sivil-militær innsats ihht FM 3-24. Til slutt vil denne oppgaven bruke Ramadi by i Anbar-provinsen som et eksempel på hvordan amerikanerne operasjonaliserte opprørsbekjempelsesoperasjoner ihht FM 3-24s *clear-hold-build* tilnærming.

4.1 The Surge

Når General Petraeus overtok MNF-I fikk han i oppgave å endre den amerikanske strategien i Irak (se kapittel 1.) og implementere president Bush sin nye strategi, *The New Way Forward*. Han omformulerte den til følgende målsetning:

To create stability and security to protect the Iraqi people, first and foremost in Baghdad. The population and the government of Iraq are the center of gravity. Creating a stable environment in Baghdad should provide time and space for the Iraqi government to continue to mature as a government and continue to build its capacity (Kagan, 2007:2).

I denne målsetningen er det flere elementer som peker mot en ny tilnærming, en opprørsbekjempelsestilnærming i tråd med FM 3-24. General Petraeus sier han vil fokusere på befolkningen ikke opprørene. En tilnærming som definerer all kjent teori om opprørsbekjempelse (se kapittel 3). Videre viser sitatet at Petraeus vil fokusere på en sivil-militær tilnærming for å skape en større legitimitet for de irakiske myndighetene, som han planla å gjennomføre ihht til *clear-hold-build* tilnærmingen fra FM 3-24.

4.1.1 Fokus på befolkningen i Baghdad

I tråd med FM 3-24 sitt fokus på å vinne befolkningens støtte (se. 3.1.), så General Petraeus det som en avgjørende oppgave å få kontroll på hovedstaden Baghdad. Doktrinen baserer seg på en antagelse om at dersom befolkningen føler seg trygg, vil de implisitt gi deg som

opprørsbekjemper støtte. General Petraeus definerte som nevnt befolkningen og regjeringen i Irak som operasjonens overordnede tyngdepunkt. Folket var også tyngdepunktet i operasjon *Enforcing the Law* som ble formelt innledet 14. februar 2007 (Robinson, 2009:127). Dette var en operasjon som hadde til hensikt å vise den irakiske befolkningen og det internasjonale samfunn at Iraks sikkerhetsstyrker og koalisjonen hadde kapasitet til å sikre befolkningen samt evne til å håndtere lov og orden (Kagan, 2009:32).

Sikkerhetsstyrkene skulle fortsatt gjennomføre målrettede operasjoner mot opprørene, men den avgjørende målsetningen var å endre de forhold som tillot de bevæpnede nettverkene og regenerere sin styrke og maktbase gang på gang. Dette innebar å gjennomføre partneroperasjoner med de irakiske sikkerhetsstyrkene, oppmuntre irakiske myndigheter til å gjøre noe med situasjonen, påvirke provins- og distriksstyresmaktene til å møte lokalbefolkningens behov, samt påvirke innflytelsesrike personer og befolkningsgrupper til å ta avstand fra volden og samles i en felles front mot opprørsbevegelsen (Robinson 2009:123).

Operasjon *Enforcing the Law* var en del av *The Baghdad Security Plan*. Denne planen hadde direkte utspring fra president Bush sin *New Way Forward*-strategi og hadde til hensikt å få kontroll på store befolkningssentra som Baghdad. Deretter skulle de bygge opp egen kapasitet til å ta kontroll over resten av Irak (Kagan, 2007:2).

Målet med operasjonen var å bryte voldsspiralen som herjet i Baghdad. Operasjon forsøkte å bryte den på tre steder. For det første ble det opprettet flere *Combat Outpost* (COP). Dette var små baser rundt om i Baghdad som ble opprettet for å beskytte sunnimuslimer fra al Qaida (Nyhamar 2010:239, Kilcullen 2009:142). Disse basene gav et permanent nærvær overalt i byen som sikret befolkningen fra angrep. I basene var det amerikanske militære enheter samt irakisk politi og militære. Basene var ofte gamle politistasjoner som ble oppgradert (Kilcullen 2009:142). Deretter ble det satt opp gjerder i hele Baghdad for å hindre angrep på sjaområder (Nyhamar 2010:239). Tidligere hadde det vært et problem internt i de irakiske sikkerhetsstyrkene at individuelle sunnier ble angrepet, ettersom noen av de irakiske sikkerhetsstyrkene hadde sin egen agenda (Kilcullen 2009:141). Det amerikanske nærværet hindret dette. «Dette endte i sum med at opprørsbekjempelse ble omsatt til tre konkrete oppgaver: å beskytte sunnier mot al Qaida; å forhindre angrep på sjaene fra al Qaida; og å avskrekke angrep på individuelle sunnier fra «råtne epler» innen regjeringens sikkerhetsstyrker» (Nyhamar 2010:239).

Selv om Petraeus hadde tilført flere militære styrker da han tok over som sjef for MNF-I, så hadde han klare mangler på antall styrker i misjonsområdet (se kapittel 3.1.). Baghdad er en by på 6 millioner mennesker. Ihht det FM 3-24 tilsier, ville dette kreve en styrke på 120 000 mann. Selv om General Petraeus estimerte at han hadde en styrke på 85 000 mann (Ucko 2009:124) var det alt for få ihht doktrinen. I tillegg til dette var politistyrkene som ble brukt enten inkompetente eller uærlige tjenestemenn i ISF som nevnt i avsnittet over. Ettersom FM 3-24 skisserer en løsning hvor vertsnasjonens sikkerhetsstyrker skal gjøre mye av jobben, ble dette et stort problem i kampanjen (Ucko 2009:124).

De amerikanske styrkene flyttet fokus fra den *direkte tilnærmingen* som fokuserte på å bekjempe opprøret, til fokus på befolkningen. Gjennom å etablere seg i COPER kom de tettere på de lokale og viste mer tilstedeværelse. De hindret opprørene tilgang til befolkningen og vant legitimitet og støtte. De fortsatte å slå ned opprøret, men kun når opprøret kom i veien for å sikre befolkningen. Problemet var at de amerikanske og irakiske sikkerhetsstyrkene var for få til å favne over hele nasjonen. Selv om amerikanerne og de irakiske sikkerhetsstyrkene var for få i antall personell, fulgte de fortsatt doktrinen når det gjaldt dette punktet. Dette krevde enda større fokus i hvordan amerikanerne operasjonaliserte sin helhetlige innsats.

4.1.2 Helhetlig tilnærming i Irak

FM 3-24 understreker viktigheten av en helhetlig tilnærming blant sivile og militære opprørsbekjempere (se 3.2.). Dette tar General Petraeus høyde for når han etablerer seg i Republikanergardepalasset i Baghdad. Der samlokaliserte han den sivile toppledelsen og den militære toppledelsen for å bedre samarbeidet mellom den sivile og militære innsatsen. Andre etasje i palasset fungerte som hovedkvarteret til MNF-I. Her plasserte General Petraeus sitt kontor i den ene enden av rommet, mens den nye Ambassadøren Ryan Crocker ble plassert i andre enden (Robinson 2008:110).

I samsvar med det doktrinen beskriver som en *Joint Interagency Coordination Group* (JIACG) (se 3.2.1.) beordrer Petraeus umiddelbart etter sin ankomst etableringen av en gruppe som fikk navn *Joint Strategic Assessment Team* (JSAT). Denne gruppen fikk tre måneder på å revidere eksisterende strategi i Irak. Gruppen besto av sivile og militære personer med bred erfaring innenfor opprørsbekjempelses- teori og praksis. Gruppen besto av blant andre av sjefen for COIN-operasjonen i Tal Afar i 2005 Oberst H R MacMaster, en operasjon Petraeus hadde brukt mye i utviklingen av FM 3-24 (Kilcullen, 2009:133).

MacMaster sammen med David Pearce fra amerikansk UD var sjef for gruppen. Andre personer verdt å nevne var David Kilcullen, samt flere andre hovedsakelig sivile fra forskjellige departementer og eksperter på fagområder relevant i Irak (Robinson 2008:98-99).

I april 2007 hadde JSAT fullført sin studie. De gav en anbefaling om å legge om hele den sivil-militære strukturen til en felles toppledelse som var totalt integrert. Som nevnt i 3.2.1 er FM 3-24 på dette punktet uenig i en slik «unity of command». Petraeus bestemte seg nok en gang for å holde seg til doktrinen; beholde skillet i toppen, og holde seg til en toppledelse med helhetlig tilnærming, dog uten en felles ledelse. Dette er i strid med hva mange COIN-eksperter anbefaler (Robinson 2008:116). Det som derimot viste seg å være avgjørende var at Ambassadør Crocker og General Petraeus var fast bestemte på å samarbeide (Nyhamar 2010:231). Begge tok ansvar for hele problemet, og delte den samme utålmodige følelsen av at det var nå-eller-aldri (Kilcullen 2009:134).

Det Petraeus gjorde var å danne en felles ledelse i de lavere avdelingene. De militære rådgiverne som var tilknyttet de irakiske bataljonene ble underlagt operativ kontroll av den amerikanske brigaden som var i det aktuelle området. Slik ble de to elementene sterkere knyttet til hverandre. Nye *Provincial Reconstruction Teams* (PRT) ble opprettet, dette var avdelinger bestående av både sivile og militære, som ble tilknyttet til hvert brigade hovedkvarter, og rapporterte til brigadesjefen. (Robinson, 2008:116).

Strategien i Irak viket fra FM 3-24 når det gjaldt idealet om å ha en «klar forståelse av slutttilstanden som den ledestjerne som burde gjennomsyre alle anstrengelser, uavhengig av hvilke organer og individer som stod for gjennomføringen» (Ucko 2009:123). Den amerikanske militære og sivile ledelsen hadde et omforent mål om å beseire Al Qaida i Irak (AQI) politisk, og redusere volden i landet så mye som mulig, slik at det ble et fritt demokratisk land alliert med USA. Det ble derimot gjort klare justeringer på bakken i Irak av General Petraeus. Han reduserte bevisst forventingene hos sine soldater på hva som var mulig å få til. Flere observatører har beskrevet det som et praktisk mål om å gjøre det litt mindre ille å bo i områdene hvor amerikanerne opererte (Nyhamar 2010:232-233).

Amerikanerne operasjonaliserte den helhetlige tilnærmingen i Irak på flere punkter. Selv om den sivile og militære innsatsen ikke var total i form av at de hadde en felles ledelse på toppnivå som mange COIN-eksperter anbefaler, fulgte General Petraeus doktrinen på dette punktet. Der det ser ut til å være utfordringer, er når det kommer til felles forståelse av slutttilstanden. Petraeus forsto at Irak ikke ville bli et fritt demokratisk samfunn etter vestlige

verdier og justerte derfor troppenens forventinger til hvordan slutttilstanden skulle bli. Noe han mente de amerikanske styresmaktene ikke forsto (Nyhamar 2010:233). For å få mer klarhet i dette skal vi se på hvordan amerikanerne gjennomførte operasjoner på bakken i byen Ramadi.

4.1.3 Clear-Hold-Build i Ramadi

Slik jeg argumenterer for i 4.1.1 og i teorikapittelet, var det å sikre Baghdad den avgjørende operasjonen¹⁰ i Irak i 2007. På samme tid var det større understøttende operasjoner som foregikk i Anbar og Diyala provinsene fra høsten 2006 og første kvartal 2007 for å muliggjøre sikringen av Baghdad (Kagan 2009:61). Operasjonene i Ramadi by og *The Anbar Awakening*¹¹ sammen med den amerikanske styrkeopptrappingen muliggjorde for *clear*-fasen av viktige områder i hele sentrale Irak (Kagan, 2009:62).

Ramadi by er provinshovedstad og den største byen i al Anbar provinsen. Befolkningen er dominert av sunnimuslimer. De aller fleste sunnimuslimene er medlemmer av Dulaimi stammen; den største og mest innflytelsesrike stammen i området (Kagan 2009:65). Selv om al Anbar området har vært lite preget av sekterisk vold mellom sunni- og sjiamuslimer var Ramadi en av de mest voldelige byene i Irak frem til sommeren 2006 (Kagan 2009:60, Bush 2013:3, Smith & MacFarland 2008:1). Byen er viktig fordi mange av innfartsårene fra Syria og Jordan til Baghdad går igjennom Ramadi. Disse veiene brukte mange av opprørene for å frakte våpen og ammunisjon inn til Baghdad. I tillegg hadde al Qaida uttalt at den islamske staten Irak skulle ha hovedsete i Ramadi (Kagan 2009:64). Når vi ser disse aspektene i sammenheng, vil Ramadi bli et område som en opprørsbekjemper vil ønske å ha kontroll på i henhold til FM 3-24 sine kriterier for suksess (FM 3-24:5-2).

Ifølge FM 3-24s retningslinjer for clear-fasen er det viktig å ødelegge, pågripe og presse opprørene ut fra et område (se 3.3.1.). *1st Brigade Combat Team, 1st Armored Division* (heretter kalt 1st BCT) og andre enheter fra *U.S. Army* og *US Marine Corp* gjorde dette i Ramadi by fra juni 2006 til februar 2007 (Kagan 2009:66). Ifht FM 3-24 innebærer dette omfattende patruljering av områder samtidig som man sikrer sivilbefolkningen mot anslag,

---

¹⁰ Militære doktriner skiller mellom avgjørende operasjoner og understøttende operasjoner. Avgjørende operasjoner har en direkte sammenheng med det overordnede målet satt av hovedkvarteret. Understøttende operasjoner er operasjoner som støtter opp under og muliggjør for den avgjørende operasjonen (Kagan 2009:61).

¹¹ "Al Qaeda terrorism provoked many of Anbar's sheiks actively to cooperate with U.S. Forces (...) The sheikhs called their movement "the Awakening". The hostility of the local population changed Ramadi from an al Qaeda stronghold into an area effectively contested by U.S. and Iraqi forces" (Kagan 2009:60).

samtidig som man gjennomfører raid og bakholdsangrep mot opprørernes skjulesteder for å svekke deres kapasitet.

I samsvar med *Clearing the Area* (se 3.3.1) gjennomførte 1st BCT operasjoner i Ramadi fra høsten 2006 til våren 2007. I følge Oberst MacFarland som var brigadesjef for 1st BCT var oppdraget å forme BCTen slik at den kunne brukes til opprørsbekjempelsesoperasjoner, deretter legge forutsetninger for seier, ved og isolere Ramadi for fiendtlig etterforsyning av materiell og styrker, samtidig som rekruttering og treningen av de irakiske sikkerhetsstyrkene fortsatte (MacFarland 2006:1). De amerikanske styrkene jobbet sammen med irakiske sikkerhetsstyrker og ryddet og tok kontroll på et og et område, en og en bydel av gangen. De amerikanske styrkene flyttet fra sine FOber inn i *Combat Outpost* (COP) i de aktuelle områdene for å komme tettere på befolkningen. Mange av opprørerne hadde sine tilholdssteder i forstedene til Ramadi by. Det var i disse tilholdsstedene opprørerne orkestret angrep inne i bykjernen. Ved å sette opp effektive veikontrollposter sikret amerikanerne og de irakiske sikkerhetsstyrkene ikke bare forflytning, men også angrep inne i byen, før de senere angrep og tok kontroll på tilholdsstedene (Kagan, 2009:66)

Det som vil gi effekt er å bruke riktig mengde makt til riktig tid. Dette kan sees i sammenheng med paradokset «Sometimes, the More Force Is Used, the Less effective It Is» (FM 3-24:1-150) (se 3.3.1). 1st BCT hadde en meget klar forståelse av bruk av vold. De skulle på ingen måte bruke mer vold en det som var nødvendig. «So although Ramadi is a violent place, we're only as violent as we need to be, and not a bit more» (MacFarland 2006:1).

I neste fase – *hold* – sier FM 3-24 at opprørsbekjemperen skal legge forutsetninger for at lokale sikkerhetsstyrker skal gjennomføre denne fasen. Det er i denne fasen de mindre forsvarsbasene blir bygget for å sikre, samt komme tettere på lokal befolkningen, samtidig som offensive operasjoner fortsetter (se 3.3.2). MacFarland forklarer at COPene hadde en enorm effekt på opprørsvirksomheten, men det viktigste var muligheten til å komme i nærkontakt med befolkningen. Befolkningens støtte gikk fra å være fiendtlig til nøytral og fra nøytral til vennlig etter hvert som de forsto at amerikanerne kom til å bli værende i området (MacFarland 2006:2). Et godt eksempel på å vinne befolkningens tillit helt i tråd med et av paradoksene FM 3-24 identifiserer for opprørsbekjempelse «Sometimes, the More You Protect Your Force, the Less Secure You May Be» (FM 3-24:1-149). I henhold til FM 3-24 (se kapittel 3) gav den fornyede tilliten fra lokalbefolkningen amerikanerne et bedre

etterretningsbilde. Lokalbefolkningen, i tilknytning til COPene, begynte å åpne seg opp i større grad og gav amerikanerne og de irakiske sikkerhetsstyrkene informasjon om opprørene samt bekymringer og ideer amerikanerne kunne ta med seg i oppbyggingsfasen (MacFarland 2006:2).

Amerikanerne slet i perioden med rekruttering, som ihht FM 3-24 skal starte allerede i holdfasen (se 3.3.2.), til det irakiske politiet primært. I starten av august 2006 fantes det kun 300 politimenn i Ramadi, mindre enn 10 prosent av det de irakiske myndighetene anbefalte (Kagan 2009:67). Nøkkelen til suksess ble de sunnimuslimske sjeikene, selv om det å vinne støtten til de lokale sjeikene skulle vise seg som en hard oppgave. Sjeikene hadde lidd et sviende nederlag i når de på slutten av 2005 hadde prøvd å sette sammen det de kalte *Al Anbar People's Council*. Denne planen feilet, og sjeikenes frykt for å mislykkes igjen var det største hindret for de amerikanske styrkene (Smith & MacFarland 2008:46).

Det som skulle vise seg å bli katalysatoren som utløste sjeikenes forbannelse over al Qaeda var mordet på Sjeik Abu Ali Jassim. Han hadde vært en av pådriverne for å støtte de amerikanske styrkene, og hadde sammen med amerikanerne under en offensiv i Eufratdalen sørget for 950 nye rekrutter til det irakiske politiet. Al Qaeda gjemte liket hans istedenfor å gi det tilbake til familien slik skikken tilsier, og begikk en meget stor feil. Mange amerikanske offiserer mente at dette var vippepunktet som fikk sjeikene i Anbar til å organisere seg, i det som senere ble kalt *The Anbar Awakening* (Kagan, 2009:68).

I mens sjeikene organiserte seg fortsatte amerikanerne og irakiske sikkerhetsstyrker å gjennomføre opprørsbekjempelses operasjoner i Ramadi i tråd med doktrinen (se 3.3.2). De gjennomførte en serie raid mot såkalte *high-value-targets*, hvor de blant annet fikk tak i flere bombemakere og opprørsledere. Samtidig som de bygde flere og flere COPER i sentrum (Kagan 2009:69). Det økte fokuset på sikringen av befolkningen og svekkelsen av al Qaeda nettverket, fikk sjeikene til å vende seg til amerikanerne. Sjeikene oppfordret sine egne stammemedlemmer til å rekruttere seg inn i det irakiske politiet, noe som økte rekrutteringen betraktelig. I årsskifte 2006-2007 var det så mange som 4500 politimenn i Ramadi (Kagan 2009:73). Disse fikk politiutdanning i Jordan og hadde en rekke programmer de måtte igjennom før de kunne kalle seg politi (Kagan 2009:70). På den andre siden så reagerte al Qaeda med en rekke angrep mot irakiske sikkerhetsstyrker, politiet primært ettersom de var dårligst trent, utstyrt og sikret. De kidnappet og drepte flere politimenn i perioden, men reaksjon ble ikke slik al Qaeda hadde tenkt seg. Isteden lokket det flere og flere til å rekruttere seg inn i politiet (Kagan 2009:71). Dette kan ha sammenheng med at befolkningen

tradisjonelt støtter den siden de føler er sterkest og kan gi størst grad av sikkerhet jfr FM 3-24 (se 3 og 3.1.).

I henhold til opprørsbekjempelsesdoktrinen er det essensielt at man understøtter lokale sikkerhetsstyrker selv om de ikke er i stand til å gjøre en like god jobb som man kunne gjort selv (FM 3-24:1-154). Amerikanerne jobbet tett med både det irakiske politiet og hæren gjennom hele perioden. De tok sjansen på å understøtte sjeikene selv om de i utgangspunktet ikke ønsket amerikanerne der i det hele tatt, da dette ville føre til økt sikkerhet til befolkningen, færre fiender og større forutsetning for å lykkes.

Irakiske sikkerhetsstyrker og amerikanerne fortsatte arbeidet med *clear-hold-build* tilnærmingen (se 3.3.) i Ramadi bydel for bydel gjennom hele perioden støttet av al Anbars sjeiker. I april 2007 hadde antallet COPer i Ramadi kommet opp i over førti stk. I disse basene bodde amerikanerne sammen med den irakiske hæren. Ved siden av mange av basene lå det politistasjoner, tjuetre i tallet (Kagan, 2009:77). Amerikanerne tillot sjeikene danne egne militser eller *Concered Local Citizens* senere kjent som *Sons of Iraq*. Mange av disse var tidligere opprørssoldater som hadde sloss mot amerikanerne (Kagan 2009:77-79).

Når sikkerheten i området ble bedre, begynte koalisjonen og følge retningslinjene for doktrinen *build*-fase (se 3.3.3.). Koalisjonen bygget opp essensielle virksomheter og institusjoner som sykehus, banker, rådhus, vann-kloakk og andre statlige institusjoner. Dette sørget for et oppsving i arbeidsmarkedet og økonomien (Kagan 2009:69). Når 1st BCT kom til Ramadi sommeren 2006 var det ingen fungerende lokale myndighets- institusjoner eller personer. Etter at amerikanerne ba provinsmyndighetene i samråd med sjeikene om å utnevne en borgermester som kunne koordinere diverse utviklingsprosjekter i byen, bedret situasjonen seg betraktelig. Guvernøren kunne da ha fokus på andre områder i al Anbar, samtidig som det var viktig at stammelederne ble rådført slik at de anerkjente jobben til den nye borgermerstern (Smith & MacFarland, 2008:51). Mot slutten av 2007 hadde Ramadi blitt transformert fra en krigssone til et velfungerende samfunn (Kagan, 2009:78) For første gang på flere år møttes myndighetene fra Ramadi og sjeikene for å sette rammene for oppbyggingen av ødelagt infrastruktur i Ramadi (Kagan 2009:78).

West sier i sin bok at da han kom tilbake til Ramadi i august 2007, kunne han ikke kjenne seg igjen. Bygninger som var ødelagt var fjernet og oppbygningen hadde startet. Søppelet i gatene var ryddet, det samme var alle de utbrente bilvrakene. Byen hadde strøm seks timer om dagen, butikker var åpnet, og blåkledd politi patruljerte i gatene. Ansvarsområdet til 1st BCT besto nå av hele 12 000 irakiske politi og soldater som daglig samarbeidet med over

6000 amerikanske tropper og det hadde ikke vært et angrep på flere måneder fra opprørere (West, 2008:290).

Årsakene til omslaget i Anbar har vært et politisk betent område (Nyhamar 2010:235). Tilhengere av president Bush hevder at den nye irakstrategien, *The Surge*, var avgjørende. Motstanderne mener at det var et bedre etterretningsbilde fra de amerikanske spesialstyrkene som var nøkkelen (Cancian, 2009:118). Et annet aspekt har vært at amerikanerne kjøpte seg støtte (Nyhamar, 2010:235).

I tråd med det doktrinen beskriver (se kapittel 3) var det viktig at amerikanerne utplasserte enhetene sine i små baser over hele byen slik at befolkningen ble beskyttet. Når et område var sikkert, overlot amerikanerne ansvaret til irakiske enheter. Når sikkerhetssituasjonen tillot det satt amerikanerne i gang med å bygge opp igjen infrastruktur og andre prosjekter. Samlet fikk dette lokalbefolkningen til å tro at amerikanerne ville lykkes (Nyhamar 2010:236).

Opptrappingen i antall styrker var viktig fordi det muliggjorde for at amerikanerne kunne vise tilstedeværelse i store deler av Ramadi til enhver tid. Selv om de amerikanske styrkene var langt færre enn det FM 3-24 anbefaler (se 3.1.), kompenserte de med å samarbeide med lokale sikkerhetsstyrker som hæren og politiet, men også med *Sons of Iraq*. Oppvåkningen som skapte *Sons of Iraq* gjorde fiendene færre, antallet sikkerhetsstyrker større og forbedret amerikanernes etterretning (Nyhamar 2010:236).

Amerikanerne opererte ihht en *clear-hold-build* tilnærming i høy-prioritetsområder slik som Ramadi. Under operasjonen i Ramadi ble denne metoden fulgt på flere avgjørende områder som gav stor effekt. Ved å fjerne opprørerne fra en og en bydel av gangen fikk amerikanerne og irakiske sikkerhetsstyrker mulighet til å sikre befolkningen fra mindre baser, rekruttere personell til de militære og politiet samt bygge opp igjen statlige institusjoner som gav stor støtte i befolkningen. Operasjonen i Ramadi ble lagt til grunn når operasjonen i kommende høy-prioritetsområder i Irak, slik som Baghdad skulle gjennomføres (Smith & MacFarland, 2008:41).

5. Konklusjon

Min oppgave har tatt for seg den amerikanske opprørsbekjempelsesoperasjonen i Irak i perioden 2006-2007, for å se om dette var en operasjonalisering av den amerikanske opprørsbekjempelsesdoktrinen *Counterinsurgency Field Manual 3-24*..

De amerikanske styrkene flyttet fokus fra den *direkte tilnærmingen* til fokus på befolkningen. De hindret opprørerne tilgang til befolkningen gjennom operasjoner som hadde en tilnærming i tråd med doktrinen. Amerikanerne fokuserte i tråd med doktrinen på den helhetlige tilnærmingen til opprøret og brukte således det som sto i deres makt av deres og vertsnasjonens sivile og militære ressurser for å oppnå resultater. Disse aspektene førte til at de vant legitimitet og støtte. På de fleste områder i min studie har amerikanerne operasjonalisert FM 3-24 i Irak. Det er selvfølgelig områder hvor doktrinen ikke har blitt fulgt, men det er unaturlig å tro at det ikke kan være rom for improvisasjon i en slik operasjon.

I min studie har jeg valgt ut noen prinsipper fra doktrinen som er viktige i en opprørsbekjempelsesoperasjon. Hadde jeg valgt andre prinsipper eller en annen metode ville jeg kanskje funnet et annet svar. Det at jeg også har fokusert på så få caser og eksempler fra krigen i Irak vil også gjøre min studie mangelfull på mange områder. Men på de områdene jeg har valgt er det nærliggende og tro at det har vært en sammenheng mellom doktrine og praksis. Med det som bakgrunn vil jeg derfor konkludere med at den amerikanske opprørsbekjempingen i Irak etter 2006 er det nærmeste vi kommer en operasjonalisering av FM 3-24 per dags dato, med andre ord; Ja, amerikanerne operasjonaliserte FM 3-24 i Irak i perioden 2006-2007.

Selv om den amerikanske operasjonen i Irak etter 2006 anses av eksperter som en suksess, kan det være vanskelig å se at det har blitt særlig bedre å leve i Irak de senere årene. Det er fortsatt borgerkrig i landet og amerikanerne har fortsatt styrker stående i dag. En opprørsbekjempelsesoperasjon fører ikke nødvendigvis til et samfunn trygt og godt slik som Norge etter bare noen få år. Det er naivt å tro noe slikt. Å bygge opp et stabilt samfunn krever mange tiår med hardt arbeid som bare nasjonen selv kan gjøre. Dette var en av grunnene til at Petraeus som nevnt i 3.2. valgte å justere forventningene til soldatene. For det er en feilantagelse å tro at etter flere år med krig så blir det fred og stabilitet med en gang. En forskning på dette kan være interessant for en senere studie.

Det er bemerkelsesverdig å se hvordan en nasjon som USA klarer å operasjonalisere i så stor grad en doktrine. De doktrinelle prinsippene beskrevet i FM 3-24 ble tatt høyde for selv av President Bush, når han valgte å trosse et massivt press fra egen nasjon og sende over 20 000 nye soldater til Irak. Helt ned til geværmenn på bakken som gikk patrulje etter patrulje og bodde sammen med irakisk politi og soldater ene og alene fordi dette gav en positiv effekt på støtten i den lokale befolkningen. General Petraeus viste en fremragende forståelse for doktrinen, selv om en studie av Petraeus sitt lederskap ligger utenfor denne studien er det på sin plass og nevne at han levde opp til sitt eget sitat "*Hard is not Hopeless*".

Kildeliste

Alter, David, Mitchell, Paul, Percy, Norma (2013) *The Iraq War: It's Hell, Mr President*, produsert for BBC, London: British Broadcasting Corporation Hentet 2 desember 2013 fra: http://www.youtube.com/watch?v=r8ia_hF1gdw.

Bush, Michael, (2013), *Militias, Shawa and Shared Interests: Insights for Doctrine*, Small Wars Journal, Journal Article Oct 21 2013

Cancaian, Mark, (2009), *What Turned the Tide in Anbar?* Military Review 89 (5): 118-121

FM 3-24 ,(2006), *Counterinsurgency*. Washington, USA: Headquarters Department of the Army

Galula, David, (2006) *Counterinsurgency Warfare – Theory and Practice*. Westport, Connecticut: Praeger Security International

Gleerup, Jørgen, (2004) Viden(skaps)teori. I:N.B Hansen & J. Gleerup (Eds.), *Videnteor, proffesionsuddannelser og proffesionsforskning* (83-118) Odense: Syddansk Universitetsforlag

Hashim, Ahmed (2006), *Insurgency and Counter-Insurgency in Iraq*, London: C. Hurst & Co Ltd

Høiback, Harald og Ydstebø, Palle, (2012), *Krigens vitenskap: En innføring i militærteori*. Oslo: Abstrakt forlag

Johannesen, Asbjørn, Tufte, Per Arne & Cristoffersen, Line, (2010) *Introduksjon til samfunnsvitenskapelig metode*. Oslo Abstrakt Forlag AS

Kagan, Kimberly, (2009), *The Surge: A Military History*, New York and London: Encounter Books

Kagan, Kimberly, (2007), *The Real Surge: Preparing for Operation Phantom Thunder*: February 14 – June 15, *Institute for the Study of War and The Weekly Standard.com*, Iraq Report 5. Hentet 21.November 2013 fra <http://www.understandingwar.org/sites/default/files/reports/IraqReport05.pdf>

Kilcullen, David, (2009), *The Accidental Guerilla*. London, England: Hurst & Company

Kilcullen, David, (2010), *Counterinsurgency*. New York, USA: Oxford University Press

---

Kronvall, Olaf, (2007). *Finally eating Soup with a Knife? A Historical Perspective on the US Counterinsurgency Doctrine*. Oslo Files on defense and security (05). Oslo: Institutt for Forsvarstudier.

Nagl, John A, (2005) *Learning to Eat Soup with a knife*. Chicago: The University of Chicago Press

Nagl, John A, (2010) *Constructing the Legacy of Field Manual 3-24*, National Defense University: Joint Force Quarterly Issue 58 p:118-121

Nyhamar, Tore, (2009) *Counterinsurgency Field Manual 3-24 and Operations*, FFI-rapport 2009/01342. Hentet fra <http://www.ffi.no/rapporter/09-01342.pdf>

Nyhamar, Tore, (2010) *Utfordringer og strategi i freds- og stabiliseringsoperasjoner*, Oslo: Abstrakt Forlag

Robinson, Linda, (2008). *Tell me how this ends: General Petraeus and the search for a way out of Iraq*, New York: Public Affairs

Rønnfeldt, Carsten, (2005), *Virkelighetssyn, I Kompendium for Metode*, Oslo: Krigsskolen

Smith, Neil og MacFarland, Sean (2008) *Anbar Awakens: The Tipping Point*. Military Review 88(2): 41-53

Ucko, David H, (2009), *The New Counterinsurgency Era: Transforming the U.S. Military for Modern Wars*. Washington: DC: Georgetown University Press

US Department of Defense, (2006) News Briefing with Col. MacFarland from Iraq news briefing 14 July 2006, *U.S. Department of Defense*, Hentet 17 november 2013 fra <http://www.defense.gov/transcripts/transcript.aspx?transcriptid=54>

West, Bing, (2008), *The Strongest Tribe: War, Politics and The Endgame in Iraq*, New York: Random House Publishing Group.